

Arrest

nr. 124 514 van 22 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 2 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 november 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat H. VAN VRECKOM, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 4 december 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende op 5 december 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 25 oktober 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 4 november 2013 een beslissing tot afgifte van

een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw,

naam : C.(...)

voornaam : L.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Georgië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 25/10/2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

1.4. Na beroep tegen de in punt 1.2 vermelde beslissing weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 30 januari 2014, nr. 117 948).

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

2.2. De verwerende partij maakte op 7 maart 2014 ten titel van inlichting per fax het in punt 1.4 vermelde arrest van de Raad over.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang. De verwerende partij wijst erop dat zij bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt. De vernietiging van het bevel kan verzoekster dan ook geen voordeel opleveren omdat de gemachtigde van de staatssecretaris haar krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet opnieuw een bevel zou moeten afleveren.

3.2. De Raad wijst erop dat verzoekster in haar middel de schending aanvoert van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichting-

en nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

3.3. De verwerende partij stelt in haar exceptie dat de aangevoerde schendingen van het EVRM geenszins kunnen worden aangenomen en loopt daarmee vooruit op het onderzoek van deze middelen door de Raad.

3.4. Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partijen geen belang zouden hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissingen, waardoor de exceptie van het ontbreken van het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

3.5. Vervolgens wijst de Raad erop dat door toedoen van het arrest van 30 januari 2014 (zie punt 1.4), de tweede exceptie van niet-ontvankelijkheid die door de verwerende partij werd opgeworpen in de nota met opmerkingen wegens het gebrek aan belang, niet langer opgaat. In haar exceptie wijst de verwerende partij op het schorsend effect van het beroep in volle rechtsmacht tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2013. Door toedoen van het arrest van de Raad van 30 januari 2014 kwam een einde aan de schorsende werking, waardoor ook deze exceptie dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), het *“kennelijk gebrek aan formele motivering in strijd met het artikel 7 juncto juncto artikel 3 en 13 E.V.R.M.”*, de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de miskennis van het beginsel van de eenheid van gezin en *“miskennis van het arrest van het E.H.R.M. Mohammed v / Oostenrijk n° 2238/12 dd. 6 juni 2013”*. Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

“Overwegende dat de aangehaalde wetsbepalingen de verplichting tot formele motivering vastleggen die op de tegenpartij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding; Dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd :

(...)

1. Dat de controle van de administratieve rechter zich niet beperkt tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven omvat¹. Dat derhalve de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant moeten zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden.

Dat het rechterlijk toezicht op de motieven hier alleen insluit dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwetsieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven).

Dat het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing

2. Op 5 december 2012 heeft eiseres asiel aangevraagd bij de Belgische asielinstanties.

Bij beslissing dd. 25 oktober 2013 werd de asielaanvraag van eiseres geweigerd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Doch, tegen deze weigeringsbeslissing werd hoger beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet).

Tot op heden is de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hangende.

Het ingestelde beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is een schorsend beroep. Eiseres heeft tijdens deze beroepsprocedure het recht om op het Belgische grondgebied te verblijven.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft volle rechtsmacht bij de behandeling van het ingestelde beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (artikel 39/2, §1,1° van de Vreemdelingenwet).

Het resultaat van deze procedure kan nog steeds als gevolg hebben dat eiseres een beperkt of onbeperkt verblijfsrecht in België krijgt.

Door het uitvaardigen van een uitwijzingsbevel wordt eiseres in de onmogelijkheid gesteld om te wachten op het antwoord van deze hangende procedure

Er wordt dus reeds een uitwijzingsbevel betekend terwijl eiseres misschien nog het recht om in België te verblijven zal krijgen.

Bovendien wordt in het uitwijzingsbevel ook helemaal niet gemotiveerd waarom een dergelijk bevel wordt genomen terwijl de asielpcedure van eiseres nog steeds hangende is. De verwijzing naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet is onvoldoende (zie infra).

Het beginsel van de motiveringsplicht waaraan de beslissing van verweerster moet voldoen, is geschonden.

Het betekenen van een uitwijzingsbevel tijdens de lopende beroepstermijn o£ tijdens het uitoefenen van een rechtsmiddel is onredelijk en onzorgvuldig.

De mogelijkheid bestaat immers nog dat de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nog verbroken en in positieve zin hervormd wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij een gedwongen terugkeer naar Georgië, dreigt eiseres blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 E.V.R.M.

Eiseres vreest voor haar leven en fysieke integriteit bij terugkeer naar Georgië omwille van persoonlijke problemen, dewelke zij ten aanzien van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft uiteengezet.

Indien eiseres het Belgische grondgebied dient te verlaten met het oog op een terugkeer naar haar land van herkomst, loopt eiseres het risico bloot gesteld te worden aan ernstige mensenrechtenschendingen. Zoals reeds gesteld, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft volle rechtsmacht bij de behandeling van het ingestelde beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De grond wordt opnieuw onderzocht. Het is aldus tot op heden geenszins uitgesloten dat eiseres gevaar loopt bij een terugkeer naar Georgië. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient hierover nog ten gronde te oordelen.

Verweerster houdt geenszins rekening met de mogelijke risico's die eiseres loopt bij een gedwongen terugkeer naar Georgië. Zo laat verweerster na uitdrukkelijk te motiveren waarom er geen beoordeling is gebeurd van onder meer het risico op een schending van artikel 3 E.V.R.M.

Nochtans is verweerster hiertoe bij wet verplicht. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet vat immers aan met: 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag... ! Verweerster kan zich aldus niet verschuilen achter een zogenaamde gebonden bevoegdheid, aangezien de wet uitdrukkelijk voorziet dat verweerster bij de uitoefening van deze gebonden bevoegdheid dient rekening te houden met internationale verdragen, in casu onder andere het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en het Vluchtelingenverdrag.

De beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen naar dewelke verweerster verwijst in de bestreden beslissing, was op het moment dat verweerster de bestreden beslissing heeft genomen nog niet vaststaand, gelet op de lopende beroepstermijn (waarvan effectief gebruik werd gemaakt) waardoor uit deze beslissing verweerster niet kon concluderen dat er geen risico is voor het leven en de fysieke integriteit of voor onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 E.V.R.M. Verweerster had de beroepstermijn moeten afwachten.

Tijdens de lopende beroepstermijn is er aldus een hoger beroep ingesteld tegen de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op heden is nog steeds de schorsende beroepsprocedure hangende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin een vrees voor het leven en fysieke integriteit en de vrees voor onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 E.V.R.M. wordt opgeworpen. Rekening houdende met de volle rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan nog steeds beslist worden töt schending van artikel 3 E.V.R.M. en/of toekenning van de vluchtelingestatus.

De verwijzing naar de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is aldus onafdoende teneinde aan te tonen dat eiseres geen gevaar loopt bij een gedwongen terugkeer naar haar land van herkomst. Verweerster heeft de motiveringsplicht.

3.

Dat de partner van eiseres, de heer [T.G.], een aanvraag tot medische regularisatie op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet heeft ingediend omwille van zijn ernstige medische problematiek.

Dat in het kader van deze aanvraag een negatieve beslissing werd genomen op 19 maart 2013, dewelke werd betekend op 5 juni 2013, doch deze beslissing is nog niet definitief, gelet op het ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stuk 4).

Dat de kans reëel is dat de beslissing töt ongegrondheid genomen in toepassing van artikel 9ter vernietigd zal worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gelet op de recente rechtspraak van zowel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als de Raad van State (cf. arrest nr. 223.961 van 19 juni 2013).

Bij het afleveren van bevelen om het grondgebied te verlaten dient eveneens rekening gehouden te worden met het principe van gezinseenheid. Rekening houdende met dit principe is het gerechtvaardigd

dat eiseres de medische problematiek van haar partner inroept. De heer [T.G.] is afhankelijk van eiseres. Eiseres draagt zorg voor haar zieke partner. De toekenning van een machtiging tot verblijf op grond van medische redenen van één gezinslid, geeft immers niet alleen aan de zieke persoon, doch eveneens aan de gezinsleden een machtiging tot verblijf.

Dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet alsook uit rechtspraak bij uw Raad alsook bij de Raad van State (arrest nr. 207.909 dd. 5 oktober 2010) kan afgeleid worden dat er geen verwijderingsmaatregel kan gebeuren ten aanzien van een vreemdeling, wiens aanvraag voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog niet ten gronde werd beoordeeld, of dewelke nog niet definitief is geweest. en dit op straffe van schending van artikel 3 E.V.R.M.

.. Wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoont dat hij in de onmogelijkheid vertoeft om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM."

(Arrest nr. 16.199 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 23 september 2009)

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds voorheen oordeelde dat artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden indien omtrent de medische problematiek niet wordt gemotiveerd in een uitwijzingsbevel.

"Au regard de la nature de droit absolu reconnue à l'article 3 de la Convention européenne précitée par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, le Conseil estime pour sa part que la même règle doit s'appliquer dans les cas où une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée, est déclarée irrecevable pour un motif étranger à l'appréciation des éléments médicaux invoqués par l'étranger, tel que l'absence de production de la preuve de l'identité requise.

Il résulte de ce qui précède qu'une mesure d'éloignement prise à l'égard d'une étranger dont la demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée a été déclarée irrecevable pour un des motifs susmentionnés, sans que soient examinés les éléments médicaux invoqués, viole l'article 3 de la Convention européenne précitée lorsque, comme dans le cas d'espèce, il ne ressort aucunement de sa motivation que l'administration a examiné si la maladie que le demandeur avait invoquée entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant en cas de retour dans le pays d'origine du demandeur, notamment parce qu'il n'existerait pas de traitement adéquat dans ce pays. "

(Arrest nr. 14.397 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 25 juli 2008)

"De verweerder kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat de rechtspraak van het EHRM %eer streng is voor wat betreft de schending van artikel 3 van het EVRM in het geval van zieke personen. Evenwel dient te worden vastgesteld dat in casu op geen enkele wijze werd nagegaan of de situatie van verzoeker te vergelijken is met de situatie zoals besproken in de rechtspraak van het EHRM, m.a.w. of zijn situatie uitzonderlijk is en dit terwijl de verweerder toch wel indicaties had betreffende de medische toestand van verzoeker. Waar verweerder stelt dat verzoeker geenszins verplicht is om naar zijn land van herkomst terug te keren, dient vastgesteld te worden dat het bevel verzoeker verplicht om het Rijk te verlaten, alsook het Schengengrondgebied.

De verweerder verduidelijkt niet waar verzoeker elders heen zou kunnen gaan dan naar zijn land van herkomst, hetgeen het enige land is waarvan hij de nationaliteit heeft en waarvan hij ook zeker is van een verblijf.

Bovendien gaat verweerder hiermee opnieuw niet in op de ingeroepen medische situatie van verzoeker. De Raad is van oordeel dat het argument van verweerder hypocriet is en op zijn minst niet is uitgewerkt. De verweerder geeft ook nog aan dat verzoeker medische elementen kan laten gelden voor een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dergelijk argument is een a posteriori argument en toont ook niet aan dat een verlenging van de termijn in casus zal worden toegekend.

Aldus is de Raad van oordeel dat de verweerder door de medische situatie van verzoeker op geen enkel moment te onderzoeken artikel 3 van het EVRM heeft geschonden. "

(Arrest nr. 88.217 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 26 september 2012)

3.2.

Zoals reeds aangehaald dient in casu wel degelijk rekening gehouden te worden met hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en meer bepaald artikel 3 E.V.R.M.

Artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlage 13quinquies wordt verwezen, staat uitdrukkelijk 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...

Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is, gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

Een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. dient aldus onderzocht te worden en het feit dat dit onderzoek gebeurd is, dient te blijken uit de uitwijzingsbeslissing.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen respectievelijk het volgende:

"De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd."

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

In Georgië zal de partner van eiseres geen beroep kunnen doen op de noodzakelijk medische opvolging en behandelingen. In Georgië is de gezondheidszorg beperkt en niet voor éénieder toegankelijk.

Artikel 3 E.V.R.M. dreigt geschonden te worden.

3.3.

In de bestreden beslissing wordt op geen enkele manier gewag gemaakt van de medische problematiek van de partner van eiseres.

Bij gebrek aan enige verwijzing kan slechts afgeleid worden dat de medische problematiek van de partner van eiseres niet werd beoordeeld bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing.

Verweerster schendt de formele motiveringsplicht die haar wordt opgelegd door zowel artikel 62 van de Vreemdelingenwet als de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Dat verweerster de artikelen 3 en 13 van het E.V.R.M. heeft miskend.

Artikel 3 E.V.R.M. klinkt als volgt:

"Niemand mag worden ondetworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of

Artikel 13 E.V.R.M. omhelst het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel:

"Een ieder mens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie."

Zoals reeds aangehaald, ten opzichte van eiseres werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Tegen deze negatieve beslissing staat hoger beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2 van de Wet van 15 december 1980 open. Deze beroepsprocedure is een schorsende procedure.

Een verzoekschrift tot hervorming, minstens vernietiging van de weigeringsbeslissing werd reeds ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stuk 3).

Tegen de negatieve beslissing genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en ten aanzien van de partner van eiseres, de heer [T.G.], werd een verzoekschrift tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stuk 4).

De in casu bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Tegen deze negatieve beslissing staat een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de Wet van 15 december 1980 open. Deze procedure heeft geen schorsende werking.

Het ontbreken van de schorsende werking van deze laatste beroepsprocedure, doet vragen rijzen omtrent de effectiviteit van dit rechtsmiddel. Het ontbreken van schorsende werking impliceert immers dat de Belgische overheid het bevel om het grondgebied te verlaten kan tenuitvoerleggen, zonder het resultaat van de andere procedure af te wachten.

Nochtans haalt eiseres in de huidige beroepsprocedure, in samenlezing met het verzoekschrift tot beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, alsook in het annulatieberoep tegen de negatieve beslissing genomen in toepassing van artikel 9ter, ingediend door haar partner (gezinseenheid!), aan dat artikel 3 E.V.R.M. geschonden is door de bestreden beslissing.

Er kan verwezen worden naar het arrest van het E.H.R.M. Mohammed v/ Oostennijk n° 2283/12 dd. 6 juni 2013:

(...)

Als conclusie stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

(...)

Dat eiseres een 'arguable claim' onder artikel 3 E.V.R.M. heeft. De weigeringsbeslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd aangevochten bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (stuk 3). In deze procedure wordt uiteengezet dat artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag - en in navolging artikel 3 E.V.R.M. — geschonden dreigt te worden.

Ook voor wat betreft de weigeringsbeslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ten aanzien van haar partner, de heer [T.G.], is er een beroepsprocedure hangende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in dewelke onder meer de schending van artikel 3 E.V.R.M. wordt ingeroepen.

Dat aan eiseres geen wettelijke bescherming wordt geboden tegen een gedwongen repatriëring, aangezien aan haar het bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen werd afgeleverd en dat tegen deze beslissing geen daadwerkelijk rechtsmiddel bij de nationale instanties openstaat, aangezien slechts een niet-schorsend beroep bij wet wordt voorzien.

Aldus, hoewel eiseres een 'arguable claim' onder artikel 3 E.V.R.M. heeft, wordt haar geen bescherming geboden tegen de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, tegen een gedwongen repatriëring naar Georgië.

Dat het recente arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalt dat ieder beroep tegen een verwijderingsmaatregel een schorsend karakter cliënt te hebben, in zoverre de middelen gegrond zijn op artikel 3 E.V.R.M.

5.

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan verweerster de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Dat het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel derhalve inhoudt dat verweerster bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat het evenredigheidsbeginsel ertoe stelt dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Dat met andere woorden, met moet voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, dient na te gaan of verweerster bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Dat de bestreden beslissingen zelfs manifest in strijd zijn met artikel 13 juncto artikel 3 E.V.R.M., zoals bevestigd wordt in het arrest Mohammed v/ Oostenrijk nr. 2283/12 van het E.H.R.M. op datum van 6 juni 2013. Dat wegens miskennis van deze verdragsbepalingen alleen al tot onzorgvuldigheid en onredelijkheid kan besloten worden."

4.1. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoekster daarin de schending aanvoert van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Onder "middel" dient conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoekster verzuimt om in haar middel uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

4.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

4.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat

voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

4.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen. Deze bepalingen schrijven het volgende voor.

“§ 2.- Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

(...)”

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

4.6. Aangezien verzoekster niet betwist dat de commissaris-generaal op 25 oktober 2013 een weigeringsbeslissing nam aangaande haar asielaanvraag en evenmin betwist dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort en een geldig visum, kon de gemachtigde van de staatssecretaris niet anders dan op grond van voormelde bepalingen aan verzoekster een bevel af te leveren. De vraag rijst echter of de gemachtigde van de staatssecretaris heeft verzuimd rekening te houden met een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

4.7. Verzoekster beschrijft haar asielprocedure en stelt dat er nog een schorsend beroep hangend is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad wijst erop dat aan de opschortende werking van haar beroep in volle rechtsmacht een einde kwam door het arrest van de Raad van 30 januari 2014 (zie punt 1.4). Waar verzoekster beweert dat het betekenen van een bevel tijdens de lopende beroepstermijn of tijdens het uitoefenen van een rechtsmiddel onredelijk en onzorgvuldig is, wijst de Raad op het voorschrift uit het artikel 75, §2 van het vreemdelingenbesluit waarin wordt bepaald dat de gemachtigde een bevel geeft om het grondgebied te verlaten wanneer de commissaris-generaal *“de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling”*. De kritiek van verzoekster lijkt dus in eerste instantie gericht tegen deze reglementaire bepaling het vreemdelingenbesluit waarvan de beoordeling toekomt aan de Raad van State. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is luidens artikel 39/1, §1, tweede lid enkel bevoegd voor beroepen die worden ingesteld tegen *“individuele”* beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

4.8. Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

4.9. De Raad stelt vast dat verzoekster het risico op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM in de eerste plaats koppelt aan haar asielaanvraag waarover op het ogenblik van de indiening van het verzoekschrift nog geen definitieve uitspraak was gevallen. De Raad wijst er echter op dat de

bestreden beslissing niet kon worden uitgevoerd gedurende de volledige beroepsprocedure en dit krachtens artikel 39/70 van de vreemdelingenwet. Thans stelt de Raad vast dat de bewering van verzoekster dat zij bij terugkeer naar Georgië zou worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling, niet bewezen dient te worden geacht. Op 30 januari 2013 werden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. In haar verzoekschrift brengt zij geen concrete elementen aan die erop zouden wijzen dat zij, omwille van haar asielrelaas, bij terugkeer naar haar land van herkomst inderdaad zou worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling. Het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM dient immers te worden gestaafd met een begin van bewijs, met name *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten”* (cf. RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

4.10. Vervolgens verbindt verzoekster een schending van artikel 3 van het EVRM aan de situatie van haar echtgenoot die een machtiging tot verblijf had aangevraagd op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekster kan echter bezwaarlijk voorhouden dat in het bevel om het grondgebied te verlaten omtrent de medische problematiek van haar echtgenoot zou moeten worden gemotiveerd. Verzoekster verwijst in dit verband naar het beginsel van de eenheid van gezin, maar gaat er klaarblijkelijk aan voorbij dat uit de bijlage bij haar verzoekschrift (verzoekschrift, bijlage 4) blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter enkel betrekking heeft op haar echtgenoot en zelfs werd ingediend vooraleer zij toekwam op Belgisch grondgebied zodat zij zich onmogelijk kan beroepen op het beginsel van de eenheid van gezin. De arresten van de Raad die verzoekster in haar middel citeert hebben trouwens betrekking op bevelen die werden gegeven aan personen die zelf een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hadden ingediend. De ongestaafde beweringen van verzoekster dat haar partner geen beroep zal kunnen doen op de noodzakelijke medische opvolging en behandeling volstaan niet om aannemelijk te maken dat er in haren hoofde een risico bestaat op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

4.11. Waar verzoekster kritiek levert op de bestreden beslissing omdat het annulatieberoep op grond van artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft en zij aldus niet beschikt over een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM, kan zij niet worden bijgetreden. Artikel 13 van het EVRM kan immers niet zelfstandig worden ingeroepen, zonder aan te tonen dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht geschonden is. Gezien de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden weerhouden, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM in casu van toepassing is en desgevallend geschonden werd (cf. RvS 28 februari 2005, nr. 141 340). Vermits verzoekster, zoals hierboven uiteengezet, geen ‘arguable claim’ heeft aangevoerd die gestoeld is op artikel 3 van het EVRM, is haar verwijzing naar het arrest Mohammed t. Oostenrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 6 juni 2013 dat betrekking heeft op artikel 13 van het EVRM niet dienstig.

4.12. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening werd gehouden. Er werd geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de motiveringsplicht aangetoond. Er is evenmin sprake van een miskenning van het beginsel van de eenheid van het gezin of van de rechtspraak van het EHRM.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN